

La Rosa dels Vents

Publicació de debat llibertari als Països Catalans

2 - Editorial: Nosaltres i el comú
3 - Opinió: Kairós! Ritmes i política de moviment (Raimundo Viejo)
5 - Opinió: Continuem Lluitant (Estel Petit)
7 - Opinió: Defensem la senyera (Christian)
6 - Ressenya: Bakunin - Recull d'escrits breus
9 - Lectures: Recerca autònoma (Recull)

10 - Lectures: Unes paraules sobre la qüestió nacional a Ucraïna
12 - Participació: 7è Certamen de contes antiautoritaris
13 - Solidaritata: Llibertat i absolució vaguistes!
14 - Història: L'urbanisme de la repressió (Agus Giralt)

Número 6

Època II

Hivern 2012-2013

Nosaltres i el comú

Davant tanta retallada, repressió, mentides i un llarg etcètera de polítiques en contra de la població en general, hem de demostrar que sabem com podríem viure sense els que ens estan oprimint i que podem fer-ho realitat. Nosaltres sabem millor què ens convé i que hauríem de guiar-nos pel sentit comú.

Ben al contrari d'els pocs que ens governen, ja que el poder els encega del que realment necessita el poble, guiant-se per interessos individualistes per a poder seguir amb els privilegis que ells mateixos s'atorguen. I així van governant, desmantellant a cop de decret llei, els guanys socials que tants anys ens han costat d'aconseguir. Si els interessa fer-li un favor al de tal empresa, per continuar estant en la seva llista de contactes, pacten; si per aquests pactes han de requalificar qualsevol terreny no urbanitzable, ho fan, no importa si amenacen milers de famílies o si els terrenys son imprescindibles pel bon funcionament de l'ecosistema natural català o de la Terra. Si ells, i només ells, poden viure millor, ho realitzen, sense importar que el que dictaminin tingui una mínima de lògica.

Nosaltres sabem bé què ens cal per viure, sabem que hem de mantenir i regenerar l'hàbitat natural, cada cop més destruït pel capitalisme salvatge, sinó ens avoquem al suïcidi col·lectiu de l'espècie humana. Sabem que, amb l'autogestió del barri o poble on vivim, sabrem les pròpies necessitats i el que tenim de sobres i ens arribaran notícies del que els pobles del costat necessiten i tenen. Nosaltres, a les nostres feines, hi sabem treballar cooperativament, sense necessitat que hi hagi algú per sobre d'algú altre. El suport mutu i l'autogestió s'han demostrat molt més eficaços que qualsevol directriu d'un consell de "savis". La xarxa assembleària no para de teixir-se i cada dia és més densa. Una política horitzontal realitzada entre tota la població cada cop és més plausible. Una política lògica, realitzada entre totes.

Nosaltres, sabem com podem funcionar en base a la raó i al sentit comú dels que ens envolten. Ells no ens fan cap falta, prescindim-ne i comencem.

La Rosa dels Vents

Publicació de debat llibertari als Països Catalans

Si vols col·laborar amb La Rosa dels Vents, ja sigui distribuint, escrivint, traduint, anunciant-te o fent una subscripció solidària... possas't en contacte amb nosaltres a:

La Rosa dels Vents
Ateneu Llibertari de Sants
C/ Maria Victòria, 10
08014 Sants, BCN

O via correu electrònic: correu@larosadelsvents.cat

També pots trobar-nos a internet: <http://larosadelsvents.cat>

La opinió expressada en els articles ho són de la persona autora en particular i no tenen perquè ser compartits pel col·lectiu editor.

Portada: Gat de la Vaga Salvatge davant Montserrat
Esquerra: Manifestació Habitatge #18n 2011 #MaiMésSoles

Kairós! Ritmes i política de moviment

Des del 15M estem ficats en una nova onada de mobilitzacions. Els cicles de lluites se succeïxen i incorporen bases socials al moviment: de les places als barris, hospitals, universitats... Sectors abans aliens o poc afectats per la precarietat i l'exclusió ja no poden negar per més temps que el neoliberalisme crida a la seva porta. Aviat les pròpies bases del conservadurisme patiran les conseqüències dels seus governs: mesures com ara la supressió de les pagues extra o la pujada del IVA prometen arrasar amb el petit comerç.

Per primera vegada des de la Transició, el règim es veu desbordat per una multitud que fa seus els carrers. Les polítiques repressives s'estan endurant: ja són varis els morts en comissaria, més qui han perdut un ull per bales de goma, més encara qui han estat empresonats i incomptables qui hem rebut cops de porra tot i manifestar-nos pacíficament. Controls identificatius al carrer demanant la ideologia i d'altres pràctiques per intimidar les i els manifestants i crear un ambient desmobilitzador.

Tot i així el moviment ha continuat, fort, empoderant-se amb cada cicle, concantenant de manera sinèrgica les diferents mobilitzacions en una única onada cada vegada més ambiciosa. Pel 15S s'anuncia ja el bloqueig de Las Cortes. Tot i els gests cada vegada més habituals dels partits de l'esquerra subalterna per fer creure que estan a l'alçada de les exigències del 99% o de la voluntat dels sindicats dels Pactes de la Moncloa per contenir les mobilitzacions dins del marc de la protesta i pressió institucionalitzades, el fet és que les equacions d'ahir, ja no funcionen. El comandament juga amb un escenari fins ara inèdit: on abans hi havia marge per integrar a uns i precaritzar la resta, ara ja no és el cas. El moviment està assegurat.

La fase expressiva ha acabat, hem guanyat

Un any després del 15M el moviment entra de manera progressiva, però inevitable en una fase diferent. En aquesta etapa ja no caldrà preguntar-se com és que la gent no és mobilitza. Només des d'una perspectiva malintencionada es pot demanar una cosa així. Tot i que no falten "pesimistes" que sempre reproduïxen les lògiques de significació del comandament, el fet és que no cal una guerra de xifres per reconèixer que 2011 ha estat un any de mobilitzacions

més intens que 2010 i 2012 va camí de mobilitzar més encara que 2011, si cal.

Sigui com sigui, a partir d'ara el moviment no s'haurà de mesurar per la seva capacitat de fer sortir la gent al carrer. La clau de la política de moviment no es troba ja en el seu aspecte més visible (les grans accions col·lectives), sinó més aviat en com aconseguir incidir sobre les polítiques públiques, canviar governs, modificar les estructures dels règims i fins i tot provocar un canvi de règim. Tot això és perfectament possible. La qüestió, però, és quina pregunta ens fem: quanta gent surt al carrer? o, què hem aconseguit sortint al carrer?

Canvi de pregunta, canvi d'escenari

Segons quines preguntes ens plantejem, canvia l'escenari en que ens trobem. No es per res que el comandament vol un activisme demanant-se "quanta gent ha sortit aquesta vegada al carrer?" Per contra, la pregunta "què es el que hem aconseguit?" ens fa veure les coses de manera diferent; ens fa comprendre que, de fet, la fase expressiva, la fase de la protesta, ja ha acabat. O com deia el '77 italià: "la rivoluzione è finita, abbiamo vinto".

En efecte, el 15M s'ha acabat i hem guanyat: el règim s'enfonsa lentament, la legitimitat no està ja de part dels governs, etc. Però això ens porta a una nova qüestió on s'ha de fer front a un dilema que no tots els manifestants volen acceptar (i per això molts prefereixen insistir en manifestacions massives abans que donar

resposta al que no ens porta a una situació igual de fàcil): què és el que hem aconseguit i que cal pensar que aconseguirem d'aquests governs? O, fins i tot, què és el que podrem aconseguir d'aquest règim? Una modificació de les polítiques públiques? Això van creure no pocs amb Zapatero i el PP va guanyar les eleccions. Una convocatòria anticipada d'eleccions? L'actual escenari, amb una majoria absoluta a Madrid, és molt probablement el més estable que pot oferir el règim.

Cap a on anem, doncs? La fi de la fase expressiva ens porta a una segona fase: la fase instituent. Cada vegada és més gent la que es troba en una situació en la que no pot esperar a la fi de la legislatura. La crisi s'agrava massa i jugar a la macropolítica, als líders de masses o a altres fantasies ideològiques, no resol el dia a dia, les necessitats concretes, l'encaix en un marc institucional que aportí el que l'Estat ha renunciat a donar. Cal madurar com moviment i això vol dir produir les institucions d'una alternativa (institucions econòmiques, educatives, culturals, etc.).

La situació no permet limitar-se a anar una manifestació i esperar que el govern respongui positivament. En línies generals, la lògica del mobilització>negociació>progrès fa temps que no funciona. El règim ha esgotat la seva potència. Des del comandament, no s'ha modificat la Constitució per res, no es nega qualsevol negociació per res. Fins i tot a la mineria, el fet és que el govern no vol negociar i no es veu forçat. I això no ho fa perquè siguin gent dolenta, que ho són, sinó perquè poden.

D'això es tracta, en definitiva: de poder o no poder. Si el comandament no negocia és perquè sap que no hi ha un "contra/poder" efectiu, un "poder contra", és perquè és perfectament conscient que una gran majoria de les esquerres està

entrampada en la creència supersticiosa (i/o interessada) que diu que el règim es proposa com objectiu el bé comú; viu el somni de l'heteronomia capitalista que ara es torna en el malsomni d'una crisi sense fi.

De la fase institucional al règim polític del comú

La fase expressiva ha acabat, hem guanyat. Ara cal inventar, produir, afavorir, promoure les institucions del moviment en la perspectiva d'instaurar un règim alternatiu a l'existent: el règim polític del comú. Qui vulgui trobar solucions efectives al present estat de coses, instituir un autèntic contrapoder, ha de comprendre que l'horitzó temporal en que hem d'actuar és el de 1978, el del trencament de tot pacte constitucional. I això vol dir veure el present des dels anys de la dictadura, des de la perspectiva d'un temps en que la gent s'havia de valer per si mateixa per poder disposar dels drets que més tard és van legalitzar en la constitució formal.

El canvi, però, no passa per reivindicar la Constitució 1978, ni per fer-ne una nova mitjançant un procés constituent. El canvi efectiu de les relacions de poder a favor del moviment passa per recuperar la autonomia perduda a la Transició, per articular altra constitució material de la societat. Potser no tan visibles com les manifestacions els últims anys han vist néixer un munt d'institucions autònomes i amb prou capacitat com per engegar alternatives efectives. El futur passa per reforçar-les, difondre-les i articular-les en el règim polític del comú.

Raimundo Viejo Viñas
Artefakte + Professor de Ciències Polítiques, UdG

Continuem lluitant

Ahir ens varem decidir a tornar a treure a pasturar la nostra petita pancarta. Parlo d'aquell parell de frases, cortesia del company Joaquim Llorens, que vareu fer sortir com a portada del número tres de la segona època. En aquella ocasió, i em refereixo al 10 de juny de 2010, va ser perquè les vaig trobar d'allò més adients per descriure el meu sentiment de pena per tota la gent que encara creia en aquest sistema que li diuen democràcia, i que pensen, que és el millor que poden i podran mai aconseguir.

Molts pocs, molt poques, em temo, ho van entendre ara fa dos anys. Encara menys ho van entendre els que s'acostaven a preguntar i s'emportaven un: "No hem vingut ací a defensar cap Estatut d'Autonomia companya... De fet ni tant sols l'hem votat... Fins i tot et podria dir que ens fa cagar aquest paper mullat que us han venut com la solució a tots els vostres problemes...". Llavors, et miraven amb cara de pa agre i deien: "I doncs, què hi feu ací?". La resposta, els deixava encara més espantats: "Has llegit les frases que fa hores que passem per aquí? Ho diuen tot amic, amiga. Venim a tractar de despertar consciències, venim a defensar-te a tu i a l'altre i a l'altre. Tots els que heu votat per quelcom que, com ha quedat clar, no ha servit de res. Venim a veure, si algun de vosaltres, se n'adona que aquest sistema que vosaltres legitimeu cada cop que aneu a posar un paper en les seves capses de plàstic, és una mentida i a més a més és la vostra presó".

D'ençà de llavors molt poc ha canviat. Abans li deien Estatut d'Autonomia i ara li diuen Pacte Fiscal. Hi feia voltes i més voltes al

cap, pensant si seria capaç de posar-me al darrere d'un lema com "Catalunya, nou Estat d'Europa". M'esgarrija només de pensar en el que aquesta frase significa. Tota la vida essent llibertari, i ara, m'havia de posar al cantó d'una pancarta que en la mateixa frase incloïa Catalunya i Estat amb majúscules! Era el moment de treure-li la pols, altre cop, a les frases del company cooperativista i tractar de despertar alguna consciència...

Res m'havia preparat pel que allà vaig trobar. M'ho podia imaginar, és cert que ho havia pensat, però tot i així, el cop va ser molt fort. Tenia l'esperança de que l'efecte de les primaveres àrabs hauria fet efecte en una població cada cop més dolguda, en un poble cada cop més trepitjat. Però no va ser així... Igual que va passar amb les acampades, igual que sempre abans, tot va quedar en res. Gent amb banderes d'Europa i un estel més, volent la nostra independència i la ràpida adhesió a la UE, al Banc Mundial, al Fons Monetari Internacional, a l'OCDE, i després què més? Un exercit català i la nostra entrada a l'OTAN?! Eslògans com:

"Independència és la solució" (sí, i després què em preguntava jo... CDC, ERC, PSC,... estem fotuts), una manifestació totalment polititzada per la partitocràcia autòctona amb la sana intenció d'aconseguir rèdits electorals. Resumides comptes, un fàstic.

Cada cop que hi penso no puc més que sentir pena. És que la gent no pensa? És que la gent no es planteja les coses? I em temo, que la resposta és: no. Ara fa uns

anys, a l'Autònoma de Barcelona, un catedràtic de sociologia, el senyor Miquel Estruch, parlava de l'opinió pública, i deia que era quelcom que no existia. Em vaig quedar sorprès, per mi, un tipus de ciències, allò va ser revelador. Ho vaig estar rumiant, a veure què volia dir aquell home exactament. I efectivament, després d'un temps vaig arribar a la mateixa conclusió. La gent, en general, no pensa. És molt més còmode quedar-se a casa i que t'ho donin tot fet. Treballar les teves vuit, deu o dotze hores, arribar, posar la televisió, poder marxar un cap de setmana a pastar un xic per la muntanya o a la platja. Arribar l'estiu, fer unes vacances. I ja està, són feliços.

Deixen llavors, que la seva opinió sigui generada per tota una nissaga de gent que es dedica a això professionalment. I clar, aquests generadors d'opinió no són gent com vosaltres, ni com jo, ni com moltes companyes i companys que creiem en que un nou model és possible. La gent s'agafa al que diuen als mitjans de comunicació, és el més fàcil, és el que tenen més a ma. Tots sabem de qui són els mitjans de comunicació. I així ens va.

La gent s'atancava a felicitar-nos per la nostra pancarta, la gent també volia saber què volia dir aquella estelada amb el triangle negre. Molta, moltíssima gent es va endur respostes que sortien dels nostres cors.

"Independència si, arreglem el que tenim més a prop, defensem la nostra cultura, la nostra llengua i donem la sobirania al poble de Catalunya. Construïm entre tots, un pedaç de terra on viure, mantenint les nostres tradicions." Fins aquí semblava que tots hi estaven d'acord, i com sempre abans, el problema sorgia quan deies:

"Destruïm la classe

empresarial i la casta política que de fet són el mateix. Carreguem-nos aquells que ens dominen, aquells supeditats als diners i als mercats, la classe burgesa catalana que és la mateixa que l'espanyola, diguem no als espoliadors financers, organitzem-nos d'un altre manera". Després de les últimes frases alguns sortien corrents, astorats, d'altres però, es quedaven pensant. Esperem avui, ser un o dos més, la pallissa d'ahir haurà valgut la pena. Escampem el germen.

L'endemà que ha de venir. Queda molta feina que fer companyes i companys. Som poques, som pocs, com sempre abans havia passat, però seguim lluitant contra la infàmia.

La pèssima situació actual està portant a gent que mai abans s'havia plantejat les coses a fer-li un parell de voltes a les diferents situacions abans de quedar-se amb el que diuen els diaris, ràdios o les televisions. Sempre abans havia pensat que les classes populars eren les que haurien de destruir el sistema; avui, tal i com s'estan desenvolupant les coses, penso que l'estan destruint les mateixes classes dominants. Ens estan collant massa, han robat massa, han robat tant que fins i tot s'han robat entre ells. Ara, tenen por, perquè això se'ls hi desmanega. La guingueta que han heretat dels seus avis, besavis i rebesavis se'ls esfondra. El poble, arreu on mires, cada cop està més dolgut, cada cop està més enfadat. Encara que ells no ho vulguin i que ens tinguin muntant un sistema educatiu cada cop més precari, el poble cada cop pensa més, el poble es planteja les coses. El poble, haurà de donar el cop de gràcia i tot això se'ls hi desmanegarà als morros.

Aquesta voldria ser una felicitació per totes aquelles i aquells, que com vosaltres des de la Rosa dels Vents, continueu lluitant per un món millor, per un món més just, per un racó en aquest planeta anomenat Catalunya que és en el fons el que ens toca defensar a nosaltres. L'enemic tenim molt clar qui és, continuen tenint sota el seu control els mitjans de comunicació, totes les eines de repressió al seu abast i els recursos econòmics necessaris per plantar-nos cara en aquesta guerra no declarada. Nosaltres continuem essent pocs, els nostres mitjans són limitats, però tenim unes armes amb les que ells no poden competir i que són els anhels d'un poble que vol ser lliure en tots els aspectes.

Defensem la senyera

La senyera, la bandera de Catalunya i, depèn de com, de tots el Països Catalans (tot i que no tothom hi estaria d'acord, però l'article no va d'això). Emblema que molts menyspreen, insígnia d'un poble que – potser pel seu estat d'esclavatge vers un altre poble – moltes vegades, masses vegades s'empetiteix i renega d'alçar el cap amb orgull i reivindicar que existeix al món, que no és millor que els altres, però tampoc pitjor.

La senyera té un origen nobiliari, això és sabut, era l'emblema d'una nissaga de poderosos que com a tals exercien una relació d'oprimir el poble, en ple feudalisme on la vida del serf era una més de les possessions del senyor feudal. La història és la que és i no s'ha de negar ni endolcir cercant una idealització per justificar quelcom, però basar-se en aquest fet per renegar-hi és un error. Una bandera (com és en aquest cas la senyera) és un símbol i, com molts d'altres, canvia el seu significat amb el pas del temps, i la nostra bandera fa ja moltes dècades que passà per aquest procés. Avui en dia la senyera és l'emblema nacional de Catalunya i per tant no representa a cap nissaga ni cap elit social, és, simplement, l'ensenya de tots els catalans, del poble català.

Hi ha qui argumenta que no poden fer seu un símbol que els Mossos d'Esquadra (garants de fer respectar la voluntat de qui mana i evitar que es trenqui l'status quo) duen en el seu

uniforme. Ja de per si em sembla prou trist que algú hagi d'estar pendent dels símbols que porta els seus enemics o oponents per tal decidir quins porta ell, però és que en aquest cas és un sense sentit aquest argument, la senyera no és propietat dels Mossos d'Esquadra ni de la Generalitat ni de cap institució, la senyera és la bandera del poble de Catalunya, i renegar-hi així és només regalar-li a una part i que, per tant, la instrumentalitzi en el seu benefici.

Els poderosos, com està clar, sempre voldran tenir el control de la societat, i una manera és controlar els seus símbols, renegar de la senyera és simplement regalar-li a ells, que es puguin alçar com a garants del catalanisme, ja que els altres reneguen de l'emblema nacional.

Per tant, com a catalans hem de defensar una bandera que representa la nació, que no és res més que el poble (i el seu territori clar, el territori s'ha de respectar i defensar, algú que malda la terra no l'estima) i com a persones que volem un món millor, un món més just, un món on no hi hagi l'explotació de l'home per l'home, no podem malmetre l'emblema del poble i regalar-li a l'enemic facilitant-li així la seva feina de domini.

Christian

"Al damunt dels nostres cants
aixequem una Senyera
que els farà més triomfants"

Bakunin – Recull d'escrits breus

Títol: Bakunin – Recull d'escrits breus

Autor: Mikhaïl Bakunin

Any de publicació: 2012

Producció editorial: Aldarull Edicions,

Biblioteca Social d'Olot, Col·lectiu

“Negres Tempestes”, Distribuïdora

Logofòbia i editorial “El Grillo

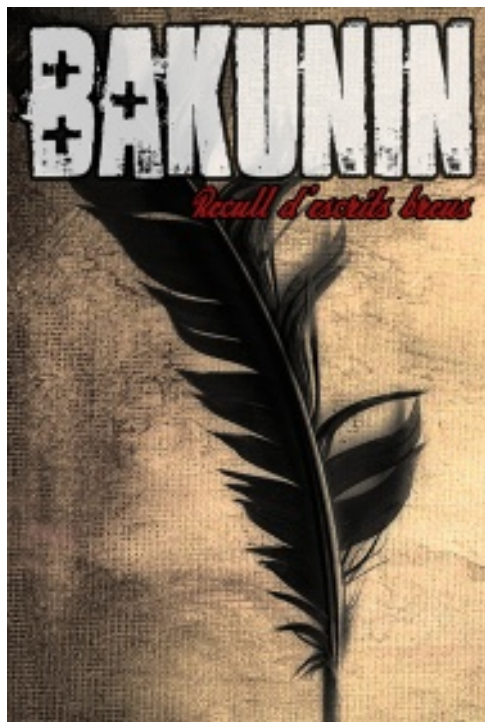
Libertario”.

Pàgines: 92

Mida: 13,5x20cm

ISBN: 9788493853877

Bakunin – Recull d'escrits breus és una compilació d'articles d'un dels autors clàssics més importants de l'anarquisme que permet conèixer algunes de les temàtiques que Mikhaïl Bakunin va estudiar al llarg de la seva vida. Així, trobem articles sobre la qüestió nacional, la submissió de la dona a les institucions del matrimoni i la família, l'associacionisme obrer o el socialisme

no estatalista, que, malgrat el pas del temps, ens permeten treure'n conclusions adients per als difícils temps que ens ha tocat viure.

Aquest llibre és resultat de la iniciativa portada a terme per la Biblioteca Social d'Olot (www.bsolot.info) per traduir i editar en català escrits i llibres amb la finalitat de limitar la manca d'obres de temàtica llibertària en aquesta llengua i, per tant, normalitzar el català en els diferents àmbits llibertaris. Aquesta versió en paper ha comptat amb la col·laboració de l'editorial Aldarull, el col·lectiu Negres Tempestes, la distribuïdora Logofòbia i l'editorial “El Grillo Libertario”.

Col·labora amb

La Rosa dels Vents

Publicació de debat llibertari als Països Catalans

Nom Cognoms

Adreça

Població Codi Postal

Correu electrònic Telèfon

Col·laboració: Import [] Euros Freqüència: [] Mesos

Pagament: Ingrés [] Domiciliació []

Nº CC [1 1 1] [1 1 1] [1] [1 1 1 1 1 1 1 1 1]

Recerca autònoma

(Article realitzat a partir d'apunts d'un antic membre del col·lectiu Recerca Autònoma).

Recerca autònoma va ser un col·lectiu d'afinitat ideològica que va néixer a principis de l'any 1992 a la ciutat de València. De caire autònom (mai no es van definir com a “anarco-independentistes”), els membres del col·lectiu van cercar una organització que trenqués amb el “sectorialisme” d'alguns col·lectius socials i/o una eina de treball des d'on abordar la qüestió nacional com a quelcom estretament lligat a la qüestió social. Les seves línies de treball principals van ser:

- L'alliberament personal, col·lectiu i nacional
- L'alliberament social
- L'abolició del patriarcat

Els membres de Recerca Autònoma (el nombre dels quals va oscil·lar entre les vint persones en la seva etapa inicial fins a la dotzena en el moment de la seva dissolució) provenien majoritàriament de diferents col·lectius socials que tenien com a lloc d'encontre el Kasal Popular (Assemblea Antifeixista, Kol·lectiu Anti-Repressió, Kol·lectiu Autònom Antimilitarista, Dones Esmussades i CSE). La resta dels membres eren antics militants de l'organització juvenil Maulets i/o del PSAN.

Recerca Autònoma va editar una publicació de caire obert, contingut ideològic i de periodicitat mensual, amb una tirada 200-300 exemplars. També van realitzar un programa setmanal a la ràdio lliure valenciana Ràdio Klara.

A nivell intern, Recerca Autònoma desplega un gran esforç organitzatiu: els i les integrants dels col·lectius celebraven una assemblea general setmanal en la que s'establien les diferents comissions de treball que també es reunien amb una periodicitat setmanal. En termes generals, aquestes comissions es corresponen amb els principals eixos temàtics que el col·lectiu va treballar durant la seva existència (dones, lluita social i qüestió nacional).

Relació amb altres organitzacions i col·lectius

Mentre l'Esquerra Independentista de la ciutat de València va ignorar la feina desenvolupada per Recerca Autònoma, el sector llibertari més intransigent (Juventudes Libertarias) començà des del principi una “guerra” directa mitjançant pintades i articles. El motiu de fons d'aquesta bel·ligerància va ser la rivalitat, ja que Recerca Autònoma treballava dins del Kasal Popular i les Juventudes Libertarias volien ser l'única referència per als diferents col·lectius socials d'aquest casal.

En el seu àmbit d'actuació, els membres de Recerca Autònoma eren actius als principals col·lectius socials i a la mateixa Assemblea d'Okupes del Kasal, així com a les diferents coordinadores existents a València i a l'Horta (Bloc Anticapitalista i Xarxa per la Insubmissió Total, entre d'altres). Recerca Autònoma també es va distingir, junt a l'Assemblea Antifeixista, per la participació en els grups d'autodefensa a les diferents accions-manifestacions convocades pels grups socials del Kasal Popular.

Pels que fa a les relacions amb altres col·lectius i organitzacions, Recerca Autònoma va establir relacions amb altres grups autònoms, tant a nivell de Països Catalans, com a nivell estatal (amb Lucha Autónoma de Madrid i Saragossa i Loita Autónoma de Galiza), tot i que aquestes relacions només van ser conjunturals.

És molt probable que el desallotjament del Kasal Popular, produït el 20 de desembre de 1996, hagués tingut una importància cabdal en la dissolució de Recerca Autònoma ja que amb la desaparició del Kasal Popular tot un teixit de col·lectius socials amb que feien suport mutu va desaparèixer també: aquests no eren col·lectius del barri on era el centre social per la qual cosa, amb la desaparició de l'espai que els facilitava el contacte i la realització de les seves activitats, és probable que molts dels seus membres marxessin als seus pobles o barris.

Unes paraules sobre la qüestió nacional a Ucraïna

En els alborns de l'abolició del despotisme tsarista, amb la revolució de 1917 s'obriren perspectives de relacions socials noves i lliures pel món del treball, fins llavors sota el violent jou de l'Estat rus. La noció d'autodeterminació integral, incloent una ruptura completa amb l'Estat rus, s'obrí pas de manera natural entre la població. Van aparèixer multitud de grups que propagaren tot tipus d'idees entre la població ucraïnesa: cada un d'ells tenia el seu propi punt de vista i interpretava la idea de l'autodeterminació d'acord als seus interessos fraccionats. Però les masses treballadores d'Ucraïna no s'identificaren amb ningun d'aquests grups ni s'uniren a ells.

Han passat més de set anys des de llavors i la noció d'autodeterminació s'ha desenvolupat entre els treballadors ucraïnesos i ha augmentat la comprensió que tenen d'ella. Ara s'han identificat amb ella i ho demostren sovint en la vida quotidiana. Per exemple, reclamen el dret a usar el propi idioma i el dret a la pròpia cultura, una cosa considerada tabú amb anterioritat a la revolució. També reclamen el dret a viure la seva vida d'acord als propis usos i costums. A certs senyors estatistes, que abriguen el propòsit de construir un Estat ucraïnès independent, els agradaria apropiarse d'aquestes manifestacions de la realitat ucraïnesa, contra les quals els bolxevics, per cert, amb tota la seva omnipotència, són incapaços de lluitar. No obstant això, aquests senyors estatistes no pareix que aconseguixin atreure a les àmplies masses de treballadors amb ells i molts menys a mobilitzar-les per lluitar contra l'opressor partit bolxevic. Els sans instints dels treballadors ucraïnesos i la seva vida oprimida sota el jou bolxevic fan que siguin conscients del perill de qualsevol Estat. Per aquesta raó, rebutgen les tendències xovinistes i no les mesclen amb les aspiracions socials, al temps que busquen la seva pròpia vida cap a la emancipació.

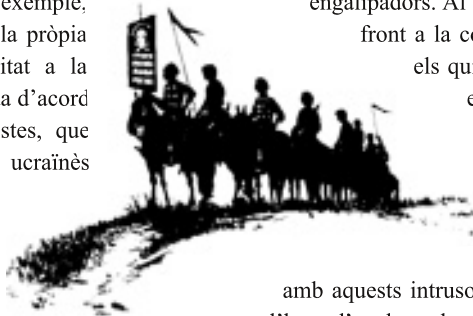
Hi ha matèria aquí per a una seriosa reflexió sobre el rol dels revolucionaris ucraïnesos, i dels comunistes llibertaris en particular, si realment desitgen desenvolupar un treball consistent entre els

treballadors ucraïnesos.

Aquest treball no pot desenvolupar-se sobre els mateixos eixos que el 1918-1920, perquè la realitat del país ha canviat molt. En aquell temps, el poble treballadors ucraïnès, que havia tingut un paper tan destacat en l'aixafament de tots els mercenaris de la burgesia (Denikin, Petliura y Wrangel) no podia ni tan sols imaginar-se que, al final de la revolució, es trobaria tan ignominiosament enganyat i explotat pels bolxevics.

Aquells eren els dies en què tots lluitàvem contra la restauració del règim tsarista. No hi havia massa temps per analitzar i investigar a tots els intrusos que s'unien a la lluita. La fe en la revolució vorejava tot pensament secundari sobre aquests intrusos o les qüestions que podrien

haver sorgit respecte ells, com si havien de ser considerats amics o egalipadors. Al mateix temps, els treballadors estaven en lluita front a la contrarevolució, centrant-se només en combatre els qui apareixien com a part de les files enemigues, enfrontant-se amb empena a la mort en defensa de la revolució.

Més tard, la mentalitat dels treballadors ucraïnesos canvià molt: havien tingut temps de familiaritzar-se a més no poder amb aquests intrusos i en lo successiu es mostrarien més crítics a l'hora d'avaluar el que havien guanyat amb la revolució o, almenys, el que quedava d'ella. Reconeueren en aquests intrusos els seus enemics mortals: encara que s'haguessin "ucraïnetzat" i aixequessin la bandera del socialisme, van veure que en realitat obraven de tal forma que s'unien a l'explotació del món del treball. Tenen clar que fou aquesta casta de socialistes, voraços explotadors, la que els arrabassà les seves conquestes revolucionàries. Resumint, estan convençuts que sota màscara dels bolxevics es troba quelcom semblant a l'ocupació austro-húngara.

Aquesta ocupació encoberta predisposa a les masses a certa reacció xovinista dirigida contra els intrusos. No en va els senyors bolxevics

governen Ucraïna des de Moscú, amagant-se rere testaferrós ucraïnesos: és el creixent odi de les masses ucraïneses el que marca aquest fet. És la verdadera natura del despotisme bolxevic el que està portant els treballadors ucraïnesos a buscar la manera de treure-se'ls de sobre i avançar cap a una societat realment lliure. Els bolxevics tampoc s'adormen en els llozers i estan tractant d'adaptar-se a tota costa a la realitat ucraïnesa. El 1923 marxaven a la deriva: des de llavors han modificat les tàctiques i no han tardat en agafar la realitat ucraïnesa.

A més a més, no han dubtat en associar el destí del bolxevisme amb el nacionalisme i, en consonància amb això, han afegit articles al respecte en la "Constitució de l'URSS", reconeixen a tot poble el seu dret d'autodeterminació, fins arribar a la secessió. Tot això és, per suposat, una completa farsa. Com es desenvoluparà l'actitud dels bolxevics? Els anys següents ho diran. L'anàlisi anarquista de la realitat actual d'Ucraïna ha de prendre bona nota d'aquests nous factors: l'odi dels treballadors ucraïnesos cap els intrusos del bolxevisme nacionalista. En quant a nosaltres, la principal tasca avui consisteix en explicar a les masses que l'arrel de tot mal no està en un grapat d'autoritats intruses, sinó en tota autoritat. La història dels anys recents aporta un argument d'un pes considerable, ja que Ucraïna ha contemplat una desfílada de tot tipus d'autoritats i, a l'hora de la veritat, s'han semblat totes com un pèsol a un altre. Hem de demostrar que un poder estatal "intrús" i un poder estatal "independent" vénen a ser el mateix i que els treballadors

no guanyen res amb ningun d'ells: han d'orientar els seus esforços es trobin on es trobin i destruir l'aparell estatal i substituir-lo per organismes obrers i camperols d'autogestió social i econòmica.

A pesar de tot, en abordar la qüestió nacional no hem d'oblidar els últims aconteixements d'Ucraïna. Ara es parla l'ucraïnès i en virtut de les noves tendències nacionalistes, els forasters que no parlin la llengua local pràcticament no seran escoltats. Aquesta és una qüestió que ens ha de quedar ben clara. Si els anarquistes han gaudit d'una dèbil audiència entre la pagesia ucraïnesa ha estat perquè s'han concentrat principalment en torn a les ciutats i, sobretot, perquè no s'han expressat en el llenguatge del camp ucraïnès.

La vida ucraïnesa està plena de tot tipus de possibilitats, especialment de potencial per a un moviment revolucionari. Els anarquistes tenen una gran oportunitat d'influir aquest moviment, fins a convertir-se en els seus mentors, a condició que apreïin la diversitat de la vida social i adoptin una posició clara de lluita oberta i frontal contra totes les forces hostils als treballadors (...) Aquest és un encàrrec que no pot ser portat a la pràctica sense una organització anarquista ucraïnesa gran i potent. És tasca dels anarquistes ucraïnesos començar a posar-la en peu des de ja mateix.

Nestor Makhno

7è certamen de contes antiautoritaris

BASES DE PARTICIPACIÓ

TEMÀTICA: Els relats han de promoure els valors anarquistes (denúncia, reflexió, crítica, transformació social, solidaritat...)

IDIOMA: Només s'acceptaran relats en català, doncs un dels objectius bàsics d'aquest certamen és promoure'n l'ús i deixar enrere els complexos. Els relats no seran valorats per l'ortografia, sinó pel fet que aconsegueixin amb les bases i que tinguin una temàtica antiautoritària.

EXTENSIÓ MÀXIMA: Aproximadament 13500 caràcters.

ORIGINALITAT DE L'OBRA: Els relats hauran de ser creació de l'autor, però no cal que siguin inèdits, tot i que es valoraria com a quelcom positiu ja que intentem promoure la creativitat.

TERMINI DE LLIURAMENT: El termini de presentació dels relats finalitzarà el 31 de gener de 2013.

ENTREGA DE LES OBRES: Els textos s'enviaran al correu anarcontes@gmail.com,

o en el cas de no disposar de connexió a Internet també s'acceptaran relats enviats a:

«Negres Tempestes, At. Llibertari de Sants. C/ Maria Victòria 10, 08014, Sants-BCN».

PREMI: El certamen no pretén potenciar la competitivitat, i és per això que el premi serà la pròpia publicació de tots els contes enviats que s'ajustin a les bases. Cada participant al certamen en rebrà un exemplar d'aquest recull de relats.

PUBLICACIÓ: Negres Tempestes publicarà el llibre resultant en funció de les seves possibilitats. La publicació consistirà en un pròleg seguit dels relats rebuts que s'ajustin a les bases del certamen i diverses il·lustracions.

DISTRIBUCIÓ: El llibre serà distribuït pel col·lectiu i per les

llibreries o distribuïdores que Negres Tempestes cregui oportú.

GUANYES ECONÒMICS: Els beneficis resultants de la venda del llibre pugui produir seran reinvertits en futures edicions de propers llibres.

IL·LUSTRACIONS: També es pot col·laborar en el projecte de la creació del llibre, fent il·lustracions. Aquestes es publicaran seguint les mateixes condicions que els relats. Per fer-ho, posa't en contacte amb nosaltres mitjançant el mateix correu.

DRETS D'AUTOR: El llibre serà publicat sota llicència de Creative Commons Reconeixement-No comercial-Sense obres derivades 2.5. Per consultar les condicions d'aquesta llicència es pot visitar: <http://creativecommons.org/licenses/by-nd-nc/1.0/>

Col·lectiu Llibertari Negres Tempestes

<http://www.negrestempestes.org>

**Llibertat i absolució
represaliades!**

**"La gent no s'adona del poder que té:
amb una vaga general d'una setmana
n'hi hauria prou per a ensorrar l'economia,
paralitzar l'Estat i demostrar que
les lleis que imposen no són necessàries."
Joan Brossa (1919-1998)**

 Negres
Tempestes

terra d'escudella
www.tdk.cat
C/Princesa, 20 Barcelona, Spain (93) 432 14 13

Una carta de nit amb 15 plats
que et duràs de viatge per diferents
gustos dels Països Catalans

**distribuidora
anarquista**

www.nodo50.org/elgrilloliberalitario
elgrilloliberalitario@nodo50.org

**el grillo
libertario**

★ **café·restaurant·llibreria** ★

presentació de llibres·col·loquis ★

anònim
receptes i postres

★ **xerrades·concerts·exposicions** ★

★ **Miquel Ricomà, 57**
★ **938600789 Granollers** ★

L'urbanisme de la repressió

Que l'urbanisme defineix la nostra vida i les xarxes de relacions socials dels nostres barris és una fet al que crec que poca gent possaria objeccions. Les ciutats, quan han estat pensades, obeeixen a un objectiu molt definit. A començaments del segle XIX moltes de les ciutats europees mantenien encara un traçat de carrers estrets i caòtics. Entre les excepcions importants caldria citar per exemple Londres, que l'any 1666 havia patit un gran incendi que havia obligat a reconstruir-la.

La majoria de les ciutats europees encara mantenien l'urbanisme medieval. Però el segle XIX

preparava molts canvis, la majoria dels quals s'havien començat a gestar a Gran Bretanya durant la segona meitat del segle anterior. Especialment a partir del moment en que l'enginyer escocès James Watt reparant una màquina de vapor va idear una serie de millores que aprofitaven millor el vapor. Començava la revolució industrial i les antigues ciutats medievals de carrers estrets i densament poblades s'omplirien de fàbriques.

Un fet que a Barcelona encara va ser més complicat. Des del 1714 per haver-se oposat a Felip V la ciutat seria castigada sistemàticament. L'estiu del 1717 es va decretar l'aixecament d'una Ciutadella militar per controlar la població, un emplaçament envoltat per un perímetre lliure d'edificacions

que equivalia al tret d'un fusell. El projecte, pensat per Joris Prosper Van Verboom l'enginyer en cap de les tropes filipistes durant el setge de Barcelona, afectava el barri de la Ribera, l'àrea més poblada de la ciutat. Prop de 1.500 cases van ser enderrocades pels seus propis habitants, obligats a fer-ho. Una gent que no va trobar una solució fins el 1753 quan es va edificar la Barceloneta, curiosament obra del mateix enginyer.

Una ciutat que a més era vigilada pels canons del castell de Montjuïc, que l'any 1753 va ser reconstruït per l'enginyer militar Juan Martín Zeremeño, que era encorsetada per les muralles i envoltada per un perímetre de 1500 vares (aproximadament 1300 metres) al voltant de la muralla en el qual no es podia edificar.

Tot i la intenció de l'estat d'empetir Barcelona aquesta va anar creixent convertint-se a principis del XIX en la ciutat més densament poblada d'Europa. A tot això caldria afegir que a partir de l'any 1833

amb l'aplicació de la màquina de vapor a la fàbrica Bonaplata, situada al Raval, va començar la revolució industrial a la capital catalana. El Raval es va omplir de fàbriques construïdes a espais adaptats, com antics convents. Llocs insalubres, atapeïts, amb soroll, poca llum i poca ventilació. Fàbriques on les màquines funcionaven constantment i on treballaven dones, homes i nens a partir dels 5 anys en interminables jornades laborals. Una incipient classe obrera que a més havia de suportar el pes de les quintes que feien que els seus joves haguessin de marxar a les guerres colonials a defensar els interessos de la burgesia. En aquest context, a partir dels anys trenta, van començar les bullangues, esclats espontanis del descontentament popular. Uns esclats que amb una Barcelona feta de carrers estrets eren difícils de controlar pels militars.

Però com ja he dit abans Barcelona no era l'única ciutat amb un entramat de

carrers medieval. L'any 1852 començava a París una reforma ideada per l'enginyer Haussman que sota el lema "París embellit, París ampliat, París sanejat" pretenia obrir grans avingudes per tota la ciutat. Un projecte justificat per les teories higienistes, segons les quals la millor circulació de l'aire faria minvar la mortalitat i evitaria epidèmies com la de còlera que París va patir el 1832. En realitat l'higienisme s'equivocava ja que la principal font de transmissió de malalties no va ser l'aire sinó l'aigua.

Però amb les teories higienistes a la ma Napoleó III, gràcies a les grans avingudes, facilitava els moviments de tropa i la possibilitat de disparar amb canons sobre les munions a les barricades. Tot i que el lema oficial de la reforma no va ser "París controlat, París reprimit, París silenciàt" els governants francesos tenien molt presents revoltes com les de 1830 i 1848.

En paral•lel a la reforma de París i emmirallant-se en ella els governants barcelonins van intentar la reforma de la capital catalana. Els militars ja havien començat l'any 1826 l'obertura de l'eix que formen els carrers Ferran i Jaume I. Una obertura que l'any 1840 va arribar a la plaça de Sant Jaume i deu anys més tard a la plaça de l'Àngel. L'any 1852 l'alcalde de Barcelona Dupuy prosseguia aquest projecte de reforma interior amb l'inici de l'obertura del carrer Princesa. Un eix que, com en el cas francès, permetria el desplaçament de tropes. En aquest cas des de la Ciutadella fins el barri obrer del Raval.

L'any 1854 va començar l'enderroc de les muralles i el 1860 s'iniciava el pla d'eixample de Cerdà. Una quadrícula amb vies de 20, 30 i 60 metres que s'estenia per tot el pla de Barcelona, superant fins i tot el seu terme municipal. Les teories utilitzades per Cerdà eren les mateixes que va utilitzar l'enginyer francès Haussman.

Una quadrícula que ha donat fama a la Barcelona però que se'ns dubte va ser utilitzada com element de control del poder. Un exemple clar el trobem en el maig de 1937. Observant els planols del dies 3 i 4 de maig, quan comencen els enfrontaments, es pot constatar que el control anarquista de la ciutat coincideix quasi exactament amb els límits de l'Eixample. Els carrers amples planejats per Cerdà dificultaven les barricades de la mateixa manera com també dificultaven les solidaritats entre veïns.

